

Мара. — Но какъ можеха толкова жури да се подмаматъ и да ти дадатъ първа премия! Става, взема Лирата. Я виждъ — това е такава свидѣтелство.

Борьо. — Взема лирата. Свидѣтелство! Да, че нѣкога срѣдъ пѣсѣчливи брѣжнини е бликнало бурно изворче отъ случайни дъждове и сега тамъ вѣтра сегисъ тогисъ вдига стълбове прахъ! Отчаянъ, запраща лирѣта задъ вратата, помрачава се лицето му и като въздъхва, додава съ измъченостъ, Махни я, Мара, да ми не напомня!

Мара ..... Какво правишъ Борьо!

Борьо. — Отпуска на гърди глава, рѣлокоо вмисленъ. Да — да! Кжсо мълчание. Каква самоизмама! Да живѣшешъ толкова години, съ мисълта, че си нѣщо — и изведнажъ — — — ужасъ ме обзема! Съ разтяще вълнение. Азъ кърпачъ! — — И ми сочатъ единъ бездарникъ за образецъ! Мара, кажи ми на истина ли моитѣ картини нищо не струватъ? Гледа „Стѣната на плачоветѣ.“

Мара. — Само го гледа, безъ да говори.

Борьо. — Ето! Какво отъ това: нѣкиква си библейска приказка! Дѣто гледа и задъхано поема. — — „Плѣнниците на Вавилонъ“ тоже! За какво съмъ си губилъ врѣмето? — — Наистина Мара, като че, въ едно кжсо врѣме, ми се обърна свѣта! Страшно съмнение подгриза душата ми — — Дѣйствително, тия картини ми се виждатъ тѣй скърпени! Сломенъ, обръща се къмъ Мара. Кажи ми истината, Мара! Кажи ми ти какъ цѣнишъ моитѣ работи!

Мара. — Но защо такава вълнение: — Това врѣди на очитѣ!

Борьо. — Очитѣ! Менъ душата ми се разбива — та за очитѣ ли ще мисли! Съ растяще вълнение, минава нѣколко крачкѣ и се спира до чинийка съ черна боя, гдѣто е натопена четка. Гледа картинитѣ прѣвъ примрѣжени клѣпки. Да — Тѣй монотонни, плитки, книжовни! — — Тѣ иматъ право! Съ потресъ Мара, кажи ми — страшно съмнение разяда душата ми!

Мара. — Не, Борьо, не!

Борьо. — Безъ да я чуе. Въ изтупление, грабва четката и зацапва „Стѣната на плачоветѣ“. На кръсть.

Мара. — Щомъ зѣрва, спуща се и го хваща. Какво правишъ Борьо!